

OSKAR MORAWETZ

Z DENÍKU ANNY FRANKOVÉ

POZNÁMKA: Rytmičné odchylky, které byly nutné při překladu z anglické partitury skladatelovy, jsou k vůli přehlednosti označeny šipkou.

1
pře-de-šlé no-ci, než jsem u- - - snu-la,

2
ná-hle před o-či-ma se mi zje-vi-la — má Lí- - za!

3
Teď stá-la pře-de mnou o-dě-na v cá-ry, tvář je- - - jí
chu- - ra-vě ble-dá, je-jí vě-li-ké o-či hle-dě-ly — tak
smut-ně a vy-čí-ta-vě na mě, že jsem je-jí hrů-zu čet-la v nich:

4
„ Ach An-no, proč, ach proč jsi mě o-pu-sti-la? Po-moz! — Po- - - moz — mi!
Ó po- - - moz, za- - - chraň mne z to-ho-to pek-la!“

5
po-moc ne-ní teď již mož-né, jen vsrd-ci cí-tím, jak tr-pí; v Bo-ží mi- - - lost

6
dou-fám jen, že vrá-tí se k nám zpět. Již dávno ne-vzpa-mě-la jsem na
ni, snad už ce-lý rok; — vpad-vě-do-mí mém ži- - - la jen, —
— však ni-kdy ne-zře-la jsem jí tak zou-fa-lou jak teď, až se mi tu ce-lá zni-če-ná —

7

zje-vi-la pře-de mnou. — A ny-ní bez-moc-ně na mě hle-dě-la

ú-pěn-li-vý-ma, smut-ný-ma o- - či-ma. — Kež bych jí mohla pomoci!

Což ne-ní po-moc již mož-ná? — Ach — Bože, —

proč mám já mít vše, — co si pře-ji, — za-tím co jí tak kru-..

.... tý trest u-dě-lu- - ješ. Ne-jsem lep-ší než-li o- na

je; vždyť též chtě-la jen ži-ti ja-ko já. Proč dá--váš ži-- vot jen

mně, když jsi sti-hnehroz-ná smrt? Ja-ký je roz-díl me-zi ná-

-mi? Proč ta-ko-vá dál-ka nás od-dě-lu-je?

ó Lí- - zo, je-ště ži-ješ? — řek-ni, co dě- láš?

ach Lí-zo, teď vi-dím všech-no to, co se mně mo-hlo

stát! Vi-dím se stá-le jen na — Tvém

mí-stě a po-řád vi-dím Tvé smut-né o-či, — a ne-mo-hu jim u- nik-

-nout. Proč se mi stá-le zje-vu-jí jen ty nej- - hroz-něj-ší vě-ci!?

Ze stra-chu mu-sím ča-sto na-hlas vy-křik-nout; —

a když myslím na své bliž-ní, — mu-sím u-sta-vič-ně pla-kat, mo-hla bych tu
 pla- - - - kat ce-lý den. — Ach Lí-zo, Kdy-bych Tě mo-hla
 vy-svo-bo-dit, a bych se mo-hla roz-dě-lit s Tebou o vše, co tu mám.
 Je příliš poz-dě, teď už jí ne-po-mo-hu; však ny-ní již
 ní-kdy na ni ne-za-po-me-nu a vždy se vrouc-ně bu-du mod-lit za-je-jí
 spá-su. Chraň jí, ó Bo-že, ať a- spaň ne-ní o-pu-ště-ná.
 Kež mohl bys jí jen ří-ci, že na ni vzpo-mí-nám a
 my-slím slás-kou a sau-cí-tem; snad by jí Tvé slo-vo
 da-lo víc sí-ly. — Ach Bo-že, Tys mi dal — již
 to-lik, co si vě-ru ne-za-slou- - - žím, i když ča-sto jed-nám, —
 jak bych ne- - - - mě-la; Ó Bo-že, vy-slyš mě! a za-chraň mou
 Lí-zu! před zKá-zou a smr-tí chraň jí! Ó Bo- - - - - že,
 mou Lí--zu. za-chraň, — by ži-la dál; — chraň jí, — sli-tuj
 se, a při- - - - ved jí — knám — zpět!

→ 33 1 Doufám, pře-žije-li Lí..za ko-nci vál-ky,
že pak bu-de mož-no jí vzí-ti knám- a po-mo-ci jí,
by na svou bo-lest a žal tu za-po-mně-la.

34 35 Má Lí..za se sta-la pro mne sym-bo-lem
ža-lu všech mých ku-ma-rá-dek- a všech věz-ňů!

39 40 A když se za ni mod-lím,
mys-lím na všech-ny ty, kte-ří- bez na-dě-je, bez
na-dě-je a v úz-ko-sti stá--le ži-jí.

43 44 Chraň Bo... že všech-ny ty,
→ 45 chraň všech-ny ty, kdož v úz-ko-sti stá-le ži-jí.